

Hồi 581

Tùy cơ ứng biến

“Yến lang! Yến lang!”.

Yến Phi nhắm mắt tiến nhập vào cảnh giới nguyên thần đáp lại: “Ta đang mỗi lúc một tới gần Thiên Thiên hơn, nếu không có gì thay đổi ngày kia có thể tới được Nhật Xuất nguyên”.

Kỷ Thiên Thiên hớn hỏ: “Yến lang đốt cháy quân lương của Mộ Dung Thùy bắt đầu thấy tác dụng rồi! Vừa rồi Phong Nương nói với muội bà ấy từng khuyên Mộ Dung Thùy đem bọn muội đổi lấy lương thực và rút lui an toàn mà hấn vẫn chưa chịu, nhưng Phong Nương dự đoán sớm muộn hấn cũng phải khuất phục”.

Yến Phi nói: “Thiên Thiên cần chuẩn bị tâm lý, suy đoán của Phong Nương chỉ là nguyện vọng chủ quan của bà ta, hạng người như Mộ Dung Thùy chỉ cần vẫn còn chút hy vọng là tuyệt đối sẽ không buông tay”.

Kỷ Thiên Thiên không hiểu: “Đến khi hết lương thì Mộ Dung Thùy làm sao cự nổi?”.

Yến Phi đáp: “Vì vậy ta mới nói Thiên Thiên cần chuẩn bị tâm lý, bây giờ vốn liếng duy nhất Mộ Dung Thùy có trong tay là Thiên Thiên và Tiểu Thi, hấn sẽ tìm cách tạo ra một tình thế khiến Hoang nhân chúng ta buộc phải liều mạng đến cứu, hấn sẽ có thể tận diệt chúng ta”.

Kỷ Thiên Thiên kinh hoàng, chút nữa là để gián đoạn liên kết tâm linh, hỏi: “Vậy phải làm thế nào? Chắc chắn sẽ làm Thi Thi sợ đến chết!”.

Yến Phi ngậm thở dài đáp: “Muội phải động viên Thi Thi kiên cường lên, dù gì cũng không được nản lòng, khổ nạn sẽ mau chóng đi qua, vì tương lai tốt đẹp Thi Thi cần phải dũng cảm lên”.

Kỷ Thiên Thiên nói: “Mộ Dung Thùy chỉ có thể lấy bọn muội uy hiếp bọn huynh, nhưng đối với Thác Bạt Khuê không có tác dụng gì. Bọn huynh có thể chờ đến khi Mộ Dung Thùy hết lương mới tới Nhật Xuất nguyên, lo gì hấn không khuất phục”.

Yến Phi gượng cười: “Khó khăn là bọn ta không biết khi nào Mộ Dung Thùy hết lương, nếu Mộ Dung Thùy biết ta dùng kế hoãn binh nhất định sẽ không ngồi chờ chết mà sẽ rút lui bằng mọi giá, khi đó chúng ta phải vội vã đuổi theo thì lại rơi vào cạm bẫy của hấn”.

Kỷ Thiên Thiên thất vọng nói: “Thiên Thiên cao hứng quá sớm rồi”.

Yến Phi nói: “Thiên Thiên yên tâm đi, khi thời cơ thích hợp, ta sẽ công khai thách đấu Mộ Dung Thùy, đưa ra những điều kiện khiến hắn không thể cự tuyệt được. Tin ta đi, ta nhất định cứu được bọn muội, chúng ta sẽ rất nhanh chóng được ở bên nhau”.

Kỷ Thiên Thiên đáp: “Thiên Thiên tín nhiệm chàng, Yến lang trân trọng”.

Liên hệ đoạn tuyệt.

Yến Phi mở to hổ mục, lập tức nhìn thấy khuôn mặt Thác Bạt Nghi.

Yến Phi hỏi: “Có chuyện gì?”.

Thác Bạt Nghi đáp: “Người của Thôi Hoành đến rồi”.

Theo kế đã định, Thôi Hoành và năm ngàn thủ hạ Thác Bạt tộc chiến sĩ phụ trách hộ tống đoàn xe la vận tải lương thực đến Bình Thành. Bây giờ tình thế thay đổi, kế hoạch cũng biến đổi theo, các toán quân sau khi hội hợp cùng tiến về Nhật Xuất nguyên để ứng phó Yên nhân hoặc giả nhân cơ hội bọn họ đi đường xa mệt mỏi kéo đến tập kích.

Yến Phi nghe nói đứng lên nói: “Chúng ta phải lập tức tới Nhật Xuất nguyên tham dự hội nghị cuối cùng”.

Thác Bạt Nghi biết nhất định Yến Phi đã nhận được tình báo mới nhất từ Kỷ Thiên Thiên.

oOo

Tám mươi hai chiến thuyền lướt nhanh trên đại giang mênh mông dưới bầu trời đêm trắng sao vắng vặc.

Lưu Dụ ngạo nghễ đứng trên đài chỉ huy Kỳ Bình hiệu đón gió sông thổi tới, y phục bay lất phất, lộ rõ uy phong quân lâm thiên hạ. Bên cạnh là Ngụy Vĩnh Chi và Lão Thủ, hai người thấy Lưu Dụ bộ dạng suy tư đều không dám quấy nhiễu.

Lúc này tâm trạng khoan khoái trong lòng Lưu Dụ thật khó hình dung. Lần này Hoàn Huyền tự tìm đường chết sự thực cũng có nguyên do, tuy rằng gã chưa từng gặp kẻ đại địch bình sinh căm hận nhất này lần nào, nhưng lại hiểu y rất rõ ràng, hơn hẳn là Hoàn Huyền hiểu về mình.

Hạng cao môn tử đệ như Hoàn Huyền trong mắt không người, cuồng vọng tự đại khi đã muốn có gì là sẽ dùng trăm phương ngàn kế đoạt lấy. Ở Kinh Châu y muốn gì được nấy, khi thấy vật nào hoặc người nào ưa thích là sẽ chỉ theo ý mình bất chấp hậu quả, Đạm Chân chính là vật hy sinh của tình trạng này. Khi Hoàn Huyền trở thành người quyền thế nhất phương Nam, không còn ai, kể cả bản thân mình có thể áp chế đã tâm thoán triều đoạt vị của y.

Sự thật y không hề nghĩ đến hậu quả.

Với kế hoạch bố trí tỉ mỉ của Ma môn, Hoàn Huyền dễ dàng trừ khử được hai đại kinh địch Nhiếp Thiên Hoàn và Hác Trường Hanh, đồng thời như gió cuốn mây bay không phí chút khí lực đánh chiếm Kiến Khang, chém chết cha con Tư Mã Đạo Tử, uy danh lừng lẫy không ai sánh bằng.

Nếu khi ấy y có thể bình tĩnh tiếp tục hợp tác với Ma môn theo kế hoạch đã định, bằng thân phận tôn quý của bản thân và thi hành sách lược đúng đắn thì nhất định sẽ có nhiều cơ may trở thành thiên tử của triều đại mới. Nhưng tật cũ của Hoàn Huyền đã mau chóng lộ ra, cho rằng mọi công lao đều thuộc về mình, nghĩ Kiến Khang chỉ là một thành Giang Lăng khác, khiến y mất hết. Bên trong thì coi cao môn Kiến Khang như cỏ rác, đối xử với Tư Mã Đức Tông như nô tài, không chịu nghe lời can gián của Ma môn, còn bài xích toàn bộ nhân vật của Ma môn ra khỏi vòng quyền lực; bên ngoài thì không coi Lưu Dụ vào đâu.

Khi đột nhiên Ma môn không thêm lo việc cho Hoàn Huyền nữa, nếu y nhận rõ tình thế, tập trung toàn lực đối phó Lưu Dụ, cho dù bất lợi nhưng cũng đâu đến nỗi thất bại vừa nhanh vừa thảm đến thế. Nhưng tính cách và xuất thân của Hoàn Huyền đã làm hại y, khiến cho từ trong thâm tâm Hoàn Huyền coi thường Lưu Dụ. Lại thêm Hoàn Huyền là người chưa từng trải qua bị đả kích và thất bại. Đột nhiên Hoàn Huyền kinh hãi phát giác Kiến Khang hoàn toàn không phải là Giang Lăng, ở Kiến Khang y chỉ là một kẻ xâm lược không được hoan nghênh, không ai thực lòng ủng hộ, ý nghĩ này khiến y sinh ra sợ hãi, bèn bỏ Kiến Khang chạy về chốn cũ Giang Lăng.

Nhưng sau khi trở lại Giang Lăng, được chư tướng Giang Lăng tỏ lòng trung thành, sai lầm của y liền trở lại, nghĩ rằng mọi thứ vẫn như cũ, quân Kinh Châu vẫn là vô địch hùng sư dưới thời Hoàn Ôn, khiến y càng gấp gáp muốn rửa hận, trùng chấn uy phong, chính trong trạng thái không tự biết mình như vậy cuồng vọng phát động chiến dịch phản kích, ném hết vào canh bạc cuối cùng.

Lúc này Lưu Dụ hiểu rõ hơn bao giờ hết, sinh mạng Hoàn Huyền đang nằm trong tay mình.

Đạm Chân à! Thời điểm rửa thù tuyết hận cho nàng đến rồi.

oOo

Cộc! Cộc! Cộc!

Giọng nói trong veo của Doãn Thanh Nhã từ trong vọng ra: “Có phải tiểu tử Cao Ngạn đó không? Có chuyện gì vậy?”.

Cao Ngạn đẩy cửa bước vào, tí tởn hướng về phía Doãn Thanh Nhã ngồi bên cửa sổ nói: “Vợ chồng già với nhau có gì quan trọng hơn là giải sầu cho nàng nữa. Ha! Ta thấy phòng nàng có ánh đèn đương nhiên phải qua thăm nom”.

Thấy Cao Ngạn đóng cửa đến bên mình ngồi xuống, Doãn Thanh Nhã bực tức nói: “Ai là vợ chồng già với người? Tốt nhất người phải kiểm điểm lại, chớ có nghĩ rằng mình lập được chút công lao mà ta sẽ đặc biệt khoan dung cho người. Ủi! Buông tay!”.

Cao Ngạn thu bàn tay không theo quy củ vừa vuốt ve mặt Doãn Thanh Nhã, đặc ý thờ dãi: “Cuối cùng cũng đã đến lúc thu thập gian tặc Hoàn Huyền, Nhã nhi có thích không?”.

Doãn Thanh Nhã nhảy cẫng lên: “Người ta vì quá hưng phấn nên mới không ngủ được đây. Chúng ta thật sự có thể đánh bại ỷ chứ?”.

Cao Ngạn đáp: “Nàng có thể yên tâm vạn lần. Hoàn Huyền so với tiểu Lưu gia của chúng ta thực sự còn thua xa lắm. Lão Lưu tiểu tử này quả thực không tệ, đại chiến hết trận nọ đến trận kia mà trận nào cũng thắng. Tên ngu xuẩn Hoàn Huyền đã đánh được trận lớn nào? Hai người căn bản không so sánh được”.

Doãn Thanh Nhã nửa tin nửa ngờ: “Hy vọng lần này không phải là ngoại lệ”.

Cao Ngạn khoái trá mê ly nhắm mắt nói: “Nhã nhi chỉ cần coi ánh mắt là biết kẻ sợ nhất phải ra chiến trường như ta mà còn không sợ, đặc biệt bây giờ chúng ta ở trên Kỳ Bình hiệu, có đệ nhất cao thủ về điều khiển thuyền ở phương nam Lão Thủ bẻ lái, cho dù ở trên Đại Giang khói lửa ngập trời cũng vẫn có thể kê cao gối ngủ yên. Ra chiến trường đâu được ung dung thế chứ? Ấy vậy mà lại là đúng như thế”.

Doãn Thanh Nhã trừng mắt mắng: “Thật khoác lác”.

Cao Ngạn mở mắt hỏi: “Chúng ta sinh mấy hài tử nhỉ?”.

Doãn Thanh Nhã lập tức hai má đỏ bừng, giận dữ nói: “Ai sinh hài tử với người?”.

Cao Ngạn vui sướng nói: “Nhã nhi đoán coi là ai? Hầy! Để ta ru Nhã nhi ngủ, khi tỉnh lại ắt đã có mặt ở Tranh Vành châu rồi”.

oOo

Yến Phi và Hường Vũ Điền lên đến một đỉnh núi nhỏ cách xa doanh trại về phía bắc, lo lắng nói: “Xem chừng Mộ Dung Thùy không chịu ngừng tay”.

Đoạn mang những đối thoại mới nhất với Kỷ Thiên Thiên thuật lại kỹ càng.

Hường Vũ Điền nhíu mày suy tư, sau đó nói: “Đầu óc người hắc đang rất loạn?”.

Yến Phi gật đầu.

Hường Vũ Điền nói: “Đó chính là thủ đoạn lợi hại nhất của Mộ Dung Thùy, lợi dụng chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên để nhiễu loạn tâm thần các người, khiến các người đánh mất lý trí, đưa ra phán đoán sai lầm, hành động sai lầm. Đối là Thác Bạt Khuê bảo đảm Mộ Dung Thùy khó lòng đạt được mưu đồ”.

Yến Phi nói: “Người đã nói ra nhược điểm lớn nhất của bọn ta, bất quá dù biết như vậy, nhưng nghĩ đến cú rồi bung cả, vì vậy ta mới tìm người tinh táo nhất là người đưa tới đây nghĩ cách”.

Hường Vũ Điền nói: “Chắc chắn người tìm đúng người rồi, ta là người bàng quan thấy rõ, Mộ Dung Thùy đã cự tuyệt đề nghị giải quyết mâu thuẫn chết người bằng cách hòa bình, hiển nhiên lòng đã có định kế. Có thể dự kiến chỉ trong tình huống vô kế khả thi hắc mới chịu tiếp thụ lời thách đấu của người, rõ ràng hiện nay hắc vẫn chưa bị hãm vào hoàn cảnh đó”.

Yến Phi thất vọng: “Tình huống ta sợ nhất là vừa tới Nhật Xuất nguyên, Mộ Dung Thùy thừa dịp chúng ta mệt mỏi, công khai biểu thị ý định xử quyết Thiên Thiên và Tiểu Thi, lúc ấy chúng ta phải làm gì?”.

Hường Vũ Điền nói dứt khoát: “Mộ Dung Thùy chỉ hư trương thanh thế, nhất định không dám hạ thủ”.

Yến Phi lắc đầu: “Người quá coi thường Mộ Dung Thùy rồi! Khi một người như hắc đã quyết định lựa chọn biện pháp có lợi nhất thì sẽ tuyệt đối không thay đổi để người ta chê cười. Tưởng tượng tình huống thế này xảy ra, nếu ở bên ngoài trận địa dựng một đài cao,

chất đầy cành khô dễ cháy, trối Thiên Thiên và Tiểu Thi vào cọc rồi châm lửa thì chúng ta còn có lựa chọn nào đây?”.

Hướng Vũ Điền vẫn bình tĩnh lạnh lùng, gật đầu: “Chuyện đó rất có khả năng xảy ra, mà lại là một độc kế không sao phá giải được, chắc chắn quân ta sẽ phát điên lao tới liều mạng, kết quả sẽ là toàn quân bị tiêu diệt, còn bị Mộ Dung Thùy cướp mất lương thực, đồng thời Thác Bạt Khuê cũng toi đời”.

Tiếp đó lại suy tư nói: “Nhưng Mộ Dung Thùy cũng sẽ hết sức mạo hiểm, nếu chúng ta nhẫn nại không ra tay, chết toi chắc chắn sẽ là Mộ Dung Thùy, khi ấy hãn đành cứu Thiên Thiên và Tiểu Thi ra khỏi đồng lửa. Đúng không?”.

Yến Phi đáp: “Chúng ta nhẫn nại được ư? Mà ngươi còn tính sót một điểm, đó chính là sau khi Mộ Dung Thùy xử tử bọn họ lại có thể theo Quân Đô quan ở bắc Thái Hành sơn rút lui, sai con trai tử thủ Quân Đô quan để hãn ung dung lui về Trung Sơn, chỉ cần trên đường được viện quân từ Trung Sơn đến tiếp ứng là hãn chẳng sao hết. Nhớ rằng binh lực của hãn vẫn nhiều hơn ta”.

Hướng Vũ Điền nói: “Một khả năng nữa là khi chúng ta vừa vượt đường xa mỗi một đến Nhật Xuất nguyên, Mộ Dung Thùy lập tức đem theo Thiên Thiên và Tiểu Thi giả bộ thoái lui theo đường Quân Đô quan, dẫn dụ chúng ta truy kích, kẻ xoi đồn khẳng định sẽ là chúng ta”.

Yến Phi khổ sở nói: “Chúng ta không thể không thừa nhận Mộ Dung Thùy vẫn nắm chặt quyền chủ động trong tay, chúng ta đang bị hãn xỏ mũi mà dắt”.

Dị quang lấp loáng trên mắt, Hướng Vũ Điền trầm giọng: “Ngươi không nghĩ đến chuyện đoạt Quân Đô quan chặn đường lui của Mộ Dung Thùy sao?”.

Yến Phi đáp: “Đương nhiên đã nghĩ đến rồi. Nhưng mà dù chúng ta có thể đánh chiếm Quân Đô quan, vẫn tuyệt không cự nổi Mộ Dung Thùy phản kích, cuối cùng thì Quân Đô quan vẫn nằm trong tay Mộ Dung Thùy, tình hình chẳng khác gì”.

Hướng Vũ Điền mỉm cười: “Vậy phải coi thời cơ chúng ta đánh chiếm Quân Đô quan là lúc nào, đừng là đầu óc ngươi loạn hết rồi”.

Yến Phi mau lẹ tiến vào cảnh giới tinh thần tỉnh táo trong suốt, không phải vì Hướng Vũ Điền cảnh cáo mà vì phải nắm được yếu quyết giải cứu Kỷ Thiên Thiên.

Mộ Dung Thùy sở dĩ dám đem vận mệnh Đại Yên ra đánh một canh bạc là vì hãn vẫn còn đường rút, trong chín phần chết vẫn tìm ra một phần sống, nhưng nếu cắt đứt đường lui, hãn còn dám mạo hiểm như vậy không?

Khi Mộ Dung Thùy hãm thân vào cục diện tuyệt vọng, lối thoát duy nhất là tiếp thụ lời thách đấu của Yến Phi, lời thách đấu này hẳn không sao cự tuyệt được, bất luận thắng hay bại, hẳn và bảy vạn quân vẫn có thể an toàn rút lui.

Đương nhiên thắng và bại khác nhau một trời một vực, thắng thì không những tiếp tục có Kỷ Thiên Thiên, trực xuất được kinh dịch khỏi Trung Nguyên, bại vẫn có thể an toàn bỏ đi, sau đó sẽ mưu đồ Đông sơn tái khởi.

Đó chính là lựa chọn tốt nhất của Mộ Dung Thùy trong hoàn cảnh tiến thoái vô lộ.

Hương Vũ Điền hân hoan: "Lão ca hồi phục bình thường rồi. Phàm sự có lợi tất có hại, nhờ có dị năng truyền đạt tâm linh với Kỷ Thiên Thiên người mới biết được nhất cử nhất động của Mộ Dung Thùy, thậm chí đến cả trạng thái tâm lý của hắn, vì vậy mà bên ta luôn luôn đi trước, nhưng cũng vì liên hệ tâm linh với Kỷ Thiên Thiên, cảm thụ sâu sắc tình cảm dao động của nàng ngược lại cũng ảnh hưởng đến tình tự của người, dẫn đến đạo tâm thất thủ".

Yến Phi gật đầu: "Sự thực đúng như vậy, càng gần đến lúc thành công, tình cảm được mất của ta càng nặng nề, Thiên Thiên đối với ta quá quan trọng, mất nàng ta tuyệt đối sẽ không chịu đựng nổi".

Hương Vũ Điền nói: "Nếu không nhờ Kỷ Thiên Thiên ngầm báo tin, chúng ta sẽ phán đoán sai lầm rằng Mộ Dung Thùy sẽ khuất phục trước tình thế ác liệt. Người đi qua Quân Đô quan chưa? Đó là một con đường núi cheo leo xuyên qua bắc Thái Hành sơn, hai bên là núi rừng hiểm trở, đường đi khúc khuỷu lên xuống, chỉ cho phép hai ngựa đi song song. Ở giữa con đường dài năm dặm này có một tòa thạch bảo, gác cao hai trượng chứa được hơn trăm người. Với gần bảy vạn quân của Mộ Dung Thùy, nếu muốn rút lui theo con đường này phải mất hai, ba ngày, vì vậy nếu Mộ Dung Thùy dám giết chết chủ tỳ bọn họ là sẽ hết sức mạo hiểm".

Yến Phi nói: "Người đã biết rõ tình hình Quân Đô quan, hãy cho ta biết phải làm thế nào".

Hương Vũ Điền song mục kỳ quang lấp lánh: "Chúng ta vẫn y theo kế hoạch tiến về Nhật Xuất nguyên khiến Mộ Dung Thùy nghĩ rằng ta trúng kế hắn, sự thật tới Nhật Xuất nguyên chỉ là chiến sĩ Thác Bạt tộc của Thôi Hoàn và đoàn xe la chở lương thực. Sau khi tới Nhật Xuất nguyên liền bố trí thành la xa trận ở phía nam doanh trại Yên nhân, chỉ thủ mà không công. Vì Thác Bạt tộc chiến sĩ không giống Hoang nhân, dù thấy Kỷ Thiên Thiên gặp nguy hiểm cũng không xông đến tiến công bằng mọi giá, vì vậy độc kế vạn vô nhất thất của Mộ Dung Thùy sẽ không còn tác dụng".

Yến Phi hít sâu một hơi thở nói: "Nói tiếp đi".

Hướng Vũ Điền tiếp tục: "Toàn bộ Hoang nhân bí mật tiến về Quân Đô quan, đội hình đặc biệt tinh nhuệ gồm cả ta với người đi trước, nửa canh giờ trước khi Thôi Hoành đến Nhật Xuất nguyên sẽ đánh chiếm thạch bảo. Bằng thân thủ của người và tiểu đệ, cộng thêm hỏa khí lăng lệ của Cơ đại thiếu gia chắc chắn sẽ làm được. Sau đó chúng ta trực xuất binh lính trấn thủ Quân Đô quan ra khỏi hạp đạo, ào ra bày trận bên ngoài Quân Đô quan, ngăn đường lui của Mộ Dung Thùy. Tuy rằng binh lực Mộ Dung Thùy hơn ta nhiều, nhưng bị quân của Thác Bạt Khuê và Thôi Hoành kiềm chế không động cựa gì được, lúc đó chính là thời điểm tốt nhất để Thác Bạt Khuê gửi chiến thư, buộc Mộ Dung Thùy phải tiếp nhận".

Yến Phi khen: "Kế hay lắm!".

Hướng Vũ Điền nói: "Đương nhiên Mộ Dung Thùy vẫn có thể dùng chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên uy hiếp chúng ta, nhưng sẽ thành đem cả vận mệnh toàn quân, thậm chí cả Đại Yên ra đánh cược, thật không phải là việc người khôn ngoan nên làm".

Yến Phi nói: "Tiểu Khuê có thể tự mình tới bên ngoài địch trận thay ta thách đấu để cho toàn bộ thủ hạ của Mộ Dung Thùy biết rõ. Nếu trong tình huống đó Mộ Dung Thùy rút vói không dám ứng chiến mà lại mang Thiên Thiên ra uy hiếp chúng ta thì sẽ mất hết lòng quân. Tiểu Khuê biết rõ Mộ Dung Thùy, sẽ biết hành động chừng mực".

Hướng Vũ Điền trầm giọng: "Thác Bạt Khuê sẽ làm theo lời người chứ?".

Yến Phi nói: "Trong tình huống này hẳn sẽ không bán rẻ ta, ta sẽ nhờ Tiểu Nghi giải thích rõ với hắn".

Hướng Vũ Điền nói: "Đó là cơ hội tốt nhất để Thác Bạt Khuê chứng minh bản thân hắn có phải là huynh đệ tốt nhất của người hay không, chúng ta sẽ rất mau chóng có câu trả lời".

Yến Phi hỏi: "Chúng ta về chứ? Hẳn mọi người tới rồi, có thể lập tức cử hành hội nghị, nghiên cứu chi tiết hành động".

Hướng Vũ Điền cười nói: "Mộ Dung Thùy xưa nay luôn dùng kỳ binh để thắng, lần này chúng ta lại dùng kỳ binh chế trụ hắn, hắn đến lúc này hẳn vẫn không hiểu chuyện xảy ra từ đâu, nghĩ lại cũng thấy hoang đường. Lần này Mộ Dung Thùy thất bại trở về, mất hết uy danh, thực sự không đáng tội".

Yến Phi hân hoan: "Thiên Thiên cố nhiên là mấu chốt thành bại trong trận này, là chuyện mà Mộ Dung Thùy nằm mơ không thấy, nhưng sự giúp đỡ của Hướng huynh cũng có tác dụng quyết định thành bại, ta hết sức cảm kích".

Hương Vũ Điền bật cười: “Giữa chúng ta cần gì phải nói thế? Người cảm kích ta, ta cảm kích người, chúng ta trong lòng tự biết, không cần phải nói”.

Yến Phi cười: “Chúng mình không cần khách khí nữa. Ta có cảm giác bầu trời u ám trở nên trong sáng thật tuyệt diệu, tinh thần càng sáng suốt hơn, tựa như có thể nhìn thấu tương lai, mười phần tin tưởng”.

Hương Vũ Điền nói: “Tin thì cứ tin, nhưng ngàn vạn chớ có khinh địch, Mộ Dung Thùy là kẻ khó lường, không thể lấy lẽ thường xét đoán hắn, cần nhất là chúng ta phải tùy cơ ứng biến”.

Hai người nhìn nhau cười, đầy ý vị hiểu biết lẫn nhau, tri kỷ khó cầu, cùng nhau lướt nhanh về doanh trại.

- o O o -